

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX05JRGSU
prvotní identifikátor

kancelář ministra vnitra
Nad Štolou 3
170 34 Praha 7

Č. j. MV- 15072-9/KM-2021

Praha 24. března 2021
Počet listů: 10

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný orgán (dále jen „nadřízený orgán“) podle ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů

rozhodlo

ve věci stížnosti ze dne 5. 3. 2021, kterou v souladu s § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím podala společnost [redacted] s. r. o., IČ: [redacted], se sídlem [redacted] Praha [redacted] DS: [redacted] (dále jen „stěžovatel“), proti postupu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina (dále jen „povinný subjekt“), při vyřizování žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 21. 12. 2020 ve věci počtu dopravních nehod řešených skrze Memorandum o spolupráci při předávání informací o nahlášených dopravních nehodách a poruchách vozidel a systému odstraňování překážek provozu na pozemních komunikacích tvořených nepojízdným vozidlem v letech 2017 - 2020

takto:

Podle § 16a odst. 7 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím se povinným subjektem stanovená výše úhrady za poskytnutí požadované informace ve výši 91 364 Kč p o t v r z u j e.

Odůvodnění

Nadřízený orgán obdržel stížnost stěžovatele ze dne 5. 3. 2021 spolu se spisovým materiálem povinného subjektu, ze kterého plynou následující skutečnosti.

Stěžovatel se dopisem ze dne 21. 12. 2020 obrátil na povinný subjekt se žádostí o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž konkrétně požadoval následující informace:

„1. Kolik dopravních nehod osobních automobilů a kolik dopravních nehod nákladních automobilů bylo řešeno PČR v Kraji Vysočina skrze Memorandum o spolupráci při předávání informací o nahlášených dopravních nehodách a poruchách vozidel a systému odstraňování překážek provozu na pozemních komunikacích tvořených nepojízdným vozidlem v letech 2017, 2018, 2019 a 2020?

2. Datum a místo (případně GPS souřadnice) výše uvedených dopravních nehod.“

Povinný subjekt na žádost stěžovatele reagoval vydáním rozhodnutí ze dne 7. 1. 2021 pod č. j. KRPJ-131791-2/ČJ-2020-1600PI, kterým na základě § 15 odst. 1, ve spojení s § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, odmítl informace poskytnout a to z důvodu, že požadovanými informacemi nedisponuje. V odůvodnění rozhodnutí pak uvedl, že povinnému subjektu žádná právní norma ani interní akt řízení či smluvní vztah nenařizuje takové údaje evidovat. Tyto údaje nejsou pro povinný subjekt potřebné, ani pro jiné orgány státní správy a samosprávy. Povinný subjekt přitom odkázal na ustanovení § 123 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“) a Vyhlášku Ministerstva dopravy č. 32/2001, o evidenci dopravních nehod (dále jen „vyhláška Ministerstva dopravy“). Z těchto předpisů neplyne žádná povinnost vést údaje o počtu nebo způsobu odstranění překážek na pozemní komunikaci vzniklé v souvislosti s dopravní nehodou a povinný subjekt proto žádnou takovou evidenci nevede.

Jako reakci na výše uvedené rozhodnutí zaslal stěžovatel povinnému subjektu přípis ze dne 11. 1. 2021, označený jako „Nesouhlas s odmítnutím žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.“, nicméně v tomto přípise neuvedl žádné konkrétní námitky, pouze deklaroval zájem na poskytnutí požadovaných informací. Následně dalším přípisem ze dne 22. 1. 2021 ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím podal vůči rozhodnutí povinného subjektu odvolání. V odvolání sdělil, že nerozporuje, že zákon, interní akt, nařízení či smluvní vztah, povinnému subjektu výslovně neukládá povinnost vést speciální evidenci o počtu nebo způsobu odstranění překážky na pozemní komunikaci, nicméně

z právních předpisů plyne, že povinný subjekt má zákonnou povinnost vést údaje o stavu pozemní komunikace v době dopravní nehody a o stavu vozidla, které mělo na dopravní nehodě účast. Povinný subjekt též musí vést záznam o tom, že policista rozhodl o odstranění vozidla tvořícího překážku na pozemní komunikaci. Stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 141/2011-67 a č. j. 8 As 24/2015-38. V poskytnutí informace stěžovatel spatřuje pouhou nutnost srovnání evidencí

a vypsání požadovaných údajů, což dle jeho názoru není vytvořením nové informace, ale příprava na odpověď. Závěrem poukázal na skutečnost, že povinný subjekt v minulosti v obdobné věci, týkající se konkrétní dopravní nehody, poskytl informaci o tom, zda bylo ve věci postupováno skrze „memorandum“, z čehož vyplývá, že povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje.

Ministerstvo vnitra, jakožto odvolací orgán dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, odvolání stěžovatele vyhovělo a rozhodnutím ze dne 17. 2. 2021 pod č. j. MV-15072-6/KM-2021 přikázalo povinnému subjektu žádost stěžovatele vyřídit, neboť dospělo k závěru, že přestože povinný subjekt prokazatelně nedisponuje „speciální“ evidencí, jež by obsahovala informace ve struktuře, jakou stěžovatel požaduje, je zjevné, že údaji o počtu dopravních nehod osobních

a nákladních aut, včetně údajů o nepojízdnosti a odtahu vozidel a lokačních údajů o místě a datu dopravní nehody, disponuje. Tyto údaje sice nejsou vedeny v jednotném systému či evidenci, nicméně se jedná o informace, které jsou zaznamenány ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Povinný subjekt na základě rozhodnutí ze dne 17. 2. 2021 pod č. j. MV-15072-6/KM-2021 znovu posoudil žádost o poskytnutí informace ze dne 21. 12. 2020 a ve věci zaslal stěžovateli sdělení ze dne 26. 2. 2021 pod č. j. KRPJ-131791-11/ČJ-2020-1600PI, v němž informoval, že aby bylo možno žádost vyřídit dle požadavku a v plném rozsahu, je třeba provést manuální vyhledání všech požadovaných informací, přičemž potřebná data je nutno manuálně vyhledat a poté postupným vytěžováním ze všech předmětných dokumentů vypsát a spárovat. Požadované informace je možné získat pouze postupným vyhledáním v konkrétních evidenčních systémech a to po jednotlivých letech. Povinný subjekt dále v přípisě podrobně popsal způsob přijetí oznámení o dopravní nehodě a následné evidování všech skutečností s nehodou souvisejících v informačním systému pro operační řízení v rámci Policie ČR (IS JITKA). Dále ve věci sdělil, že vede pomocnou evidenci, která se týká odtahů havarovaných a nepojízdných vozidel a upřesnil, že se nejedná o centrálně vedenou evidenci, ani počítačový program či informační systém, ve kterém lze data vyhledávat pomocí klíčových slov či hesel, ale každou informaci je

třeba vyhledat manuálně. Pro vytěžení informací z této pomocné evidence, v níž jsou vedeny údaje o odtazích vozidel, je třeba manuálně projít a přečíst každý záznam o dopravní nehodě a vypsat z něj požadovaná data – datum a hodinu události, třídu komunikace, okres, kde k události došlo, druh vozidla, počet vozidel, pro která je třeba odtah zajistit, čas příjezdu policejní hlídky na místo události, údaj o tom, zda vozidlo tvoří překážku na silnici, způsob odtahu vozidla, označení odtahové služby, která odtah provedla, čas vyrozumění o odtahu, čas odstranění vozidla, případná vzniklá škoda na komunikaci nebo jejím příslušenství, číslo jednacích události, pod kterou je pro další potřebu vedena v informačním systému ETŘ, popřípadě číslo události, pod kterým byla vedena v jiném informačním systému (IS JITKA). Z této pomocné evidence tedy povinný subjekt zjistí počty dopravních nehod za požadované období a u každé z nich zjistí, zda a jak bylo vozidlo odtahováno. Lze tedy poskytnout informaci o tom, kolik vozidel bylo celkem odtahováno prostřednictvím „memoranda“. K těmto údajům ale v pomocné evidenci nevede povinný subjekt přesné údaje o místě dopravní nehody ani GPS souřadnice. Získané údaje z pomocné evidence tak následně musí povinný subjekt spárovat s údaji, které následně získá manuálním vyhledáním v dalších systémech (ETŘ, IS JITKA, IS Lotus Notes, v evidenci společných záznamů o dopravní nehodě).

Povinný subjekt provedl kontrolní vyhledání požadovaných údajů ve dvaceti náhodně vybraných zápisech z pomocné evidence a zjistil, že vyhledání a vypsatí potřebných údajů z jednoho zápisu bude pracovníkovi povinného subjektu trvat průměrně 5 minut. Vzhledem k tomu, že celkový počet zápisů v pomocné evidenci za období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2020 činí 1870 záznamů, bude povinný subjekt na vyhledání údajů v pomocné evidenci potřebovat celkově 9 350 minut, což představuje 156 hodin. Při sazbě 251 Kč za hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informace dle sazebníku úhrad tak náklady na vyhledání údajů v pomocné evidenci budou v celkové výši 39 156 Kč. Ze vzorku těchto náhodně vybraných dvaceti záznamů následně povinný subjekt zjistil, že ve čtrnácti případech byl odtah vozidla řešen cestou „memoranda“, z čehož vyplývá, že tento způsob odtahu představuje zhruba dvě třetiny ze všech celkových zápisů. V praxi to bude znamenat provedení 2/3 úkonů, které povinný subjekt musí následně učinit, aby údaje manuálně získané z dalších systémů spároval s údaji dříve získanými z pomocné evidence. Tedy, aby následně k údajům o způsobu odtahu vozidla získal i údaje požadované pod bodem 2 žádosti stěžovatele, tj. přesné místo nebo GPS souřadnice místa dopravní nehody. Povinný subjekt tak musí provést manuální vyhledání údajů v IS JITKA, ETŘ či IS Lotus. Po provedeném zkušebním vyhledání údajů v deseti případech bylo zjištěno, že pracovníkovi povinného subjektu zabere vyhledání záznamů u jednoho případu 10 minut, což v případě celkového počtu 1246 záznamů představuje 208 hodin

vyhledávání, tedy celkově 52 208 Kč za vyhledání informace. Povinný subjekt závěrem vyhodnotil, že vyhledání a zpracování požadované informace bude pro povinný subjekt představovat celkově 364 hodin manuálního vyhledávání, což s ohledem na sazbu 251 Kč za hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací představuje v konečném součtu 91 364 Kč.

Proti výši úhrady za poskytnutí požadované informace podal stěžovatel v souladu s § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím stížnost ze dne 5. 3. 2021, v níž uvedl, že: „...neboť se domnívám, že při správném použití informačního systému odpovídajícím způsobem není možno dospět k takto vysoké částce.“

Povinný subjekt po obdržení stížnosti stěžovatele setrval na svém názoru a stížnost stěžovatele, spolu se spisovým materiálem, předal v souladu s § 16a odst. 5 nadřízenému orgánu.

Nadřízený orgán posoudil stížnost stěžovatele z hlediska přípustnosti a včasnosti. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stížnost podal stěžovatel a jedná se tedy o stížnost přípustnou. K hledisku včasnosti podání stížnosti bylo zjištěno, že byla podána ve lhůtě stanovené zákonem.

Poté se nadřízený orgán zabýval posouzením postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace, včetně souvisejících argumentů stěžovatele, a dospěl k následujícímu.

Podle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím musí povinný subjekt v případě, že bude požadovat úhradu za poskytnutí informace, tuto skutečnost žadateli písemně oznámit před poskytnutím informace. V oznámení musí uvést výši úhrady a odůvodnit způsob jejího vyčíslení. Podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím může stížnost podat „žadatel, který nesouhlasí s výší úhrady nákladů, sdělené podle § 17 odst. 3, nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, které byly požadovány v souvislosti s poskytnutím informací“. Při přezkumu výše úhrady nebo odměny se nadřízený orgán zabývá v rozsahu požadovaném žadatelem tím, zda povinný subjekt uplatnil úhradu (odměnu) řádně a ve lhůtě plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím a dále tím, zda celková výše úhrady, resp. její jednotlivé položky podle druhu nákladů, odpovídají § 17 tohoto zákona, nařízení vlády č. 173/2006 Sb. o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím a sazebníku úhrad za poskytování informací. Nadřízený orgán tedy musí především zvážit, zda uplatněná jednotková sazba konkrétního nákladu uvedeným

předpisům odpovídá. Nadřízený orgán dále zkoumá, zda tato sazba byla správně uplatněna v konkrétním posuzovaném případě.

Zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nestanovuje povinnost podložit stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) důkazními prostředky, nicméně i z povahy stížnosti jakožto opravného prostředku v dispozici žadatele je zřejmé, že žadatel musí své námitky konkretizovat a svá tvrzení adekvátně doložit, aby nadřízený orgán mohl postup povinného subjektu přezkoumávat. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 8/2010-68, který takové požadavky na žadatele klade a odvozuje je ze základních zásad činnosti správních orgánů: „...SpŘ se na rozhodování o stížnosti použije omezeně, současně však zákon explicitně deklaruje (...) obecnou aplikovatelnost základních principů správního řízení. Ty jsou uvedeny v ustanoveních § 2 až 8 SpŘ. Jejich výrazem je důraz na řádný výkon státní správy; jde o základní principy, sloužící jak k ochraně veřejného zájmu, tak k ochraně práv účastníků řízení. Konkrétně v ustanovení § 4 odst. 1 SpŘ je stanoveno, že veřejná správa je službou veřejnosti. K tomu, aby určitá činnost byla službou, je nepochybně třeba vzájemné součinnosti správního orgánu a subjektu, o jehož právech či povinnostech správní orgán rozhoduje. Z této zásady pak lze dovodit, že pokud stěžovatel ve své stížnosti zpochybňoval postup Kanceláře prezidenta republiky při vyřizování jeho žádosti o informace a tuto stížnost opřel o konkrétní tvrzení, bylo v jeho vlastním zájmu, aby je podpořil současným předložením důkazů, nebylo-li zřejmé, že tyto důkazy má povinný subjekt k dispozici. Pokud tak neučinil, zůstala jeho tvrzení v pouhé rovině spekulací, a tak s nimi také bylo naloženo. Po stěžovateli jistě nikdo nepožaduje, aby povinnému subjektu prokazoval skutečnosti, jejichž sdělení se domáhá. Pokud však tvrdí, že poskytnuté informace nebyly pravdivé, je v jeho vlastním zájmu, aby svá tvrzení doložil.“

S ohledem na uvedené tak lze uvést, že nadřízený orgán není rozsahem stížnostních námitek vázán (je vázán jen rozsahem požadovaného stížnostního přezkumu) a zjistí-li jiné než stěžovatelem tvrzené pochybení, musí k nim při vyřizování stížnosti přihlížet. Na druhou stranu pokud stěžovatel nesplní svou povinnost „tvrdit a prokázat“, nemůže později vytýkat nadřízenému orgánu, že určité nikoli zjevné pochybení povinného subjektu nebylo „odhaleno“.

Pokud jde o námitku stěžovatele vůči stanovení výše úhrady povinným subjektem za poskytnutí informace, je třeba uvést, že stěžovatel ve své stížnosti uvádí domněnku, že při správném použití informačního systému odpovídajícím způsobem, není možno dospět k takto vysoké částce.

Při přezkumu výše úhrady se nadřízený orgán zabýval tím, zda povinný subjekt uplatnil úhradu řádně a ve lhůtě plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím a dále tím, zda celková výše úhrady odpovídá nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a sazebníku úhrad za poskytování informací. Musel tedy především zvážit, zda sazba byla správně uplatněna v konkrétním posuzovaném případě.

Dle § 17 odst. 3 a 4 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává. Nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.*

Dle doloženého spisového materiálu povinného subjektu plyne, že výzvu k úhradě nákladů za poskytnutí požadovaných informací zaslal povinný subjekt stěžovateli prostřednictvím datové schránky dne 26. 2. 2021, přičemž dnem 5. 3. 2021 byla stěžovateli doručena. Splnění lhůty pro oznámení výše úhrady tak bylo ze strany povinného subjektu dodrženo. Co se týká obsahu samotného oznámení o stanovení výše úhrady, je zjevné, že povinný subjekt za poskytnutí požadované informace požaduje úhradu účelně vynaložených nákladů a to z důvodu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací.

Pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací není zákonem o svobodném přístupu k informacím formálně vymezen. Vyhledáním informací lze rozumět činnost povinného subjektu, resp. jeho pracovníků, která spočívá v identifikaci a následném shromáždění požadovaných informací a v navazujícím zpracování odpovědi na žádost, tzn. utřídění informací za účelem jejich předání žadateli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 83/2001-39). Do vyhledání informací však již není možné zařadit dobu nutnou na posouzení, zda vyhledání dané informace lze nebo nelze poskytnout. Pod pojem vyhledání informací lze tedy podřadit skutečně strávený čas fyzickým shromažďováním dokumentů pracovníky povinného subjektu.

O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se jedná tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný povinný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. Jedná se tedy o situace, kdy pracovník povinného subjektu, pověřený vyřízení žádosti o informace, bude nucen na delší dobu přerušit či odložit plnění svých úkolů a cíleně se po určitou dobu věnovat pouze vyhledáváním požadované informace. Vzhledem k uvedenému je však třeba také dodat, že mimořádnou rozsáhlost nelze obecně vyčíslit počtem hodin, tzn. nelze říci, že za všech okolností bude podmínka mimořádně rozsáhlého vyhledávání splněna, jestliže vyhledávání informací bude trvat např. 10 a více hodin. Při vyhledávání informací je třeba vždy zohlednit konkrétní podmínky každého povinného subjektu. Nelze tedy ani vyloučit, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací bude dáno i při vyhledávání např. pouze po dobu 2 hodin.

Mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tak může ve své podstatě zahrnovat činnosti, které směřují k vyhledání informací velkého množství a různorodého obsahu, tedy informací typově odlišných, které povinný subjekt nemá shromážděny na jednom místě a pro jejich vyhledání je tedy nutné vyvinout zvýšenou aktivitu. Dále se může jednat i o případy, kdy žadatel požaduje informace sice související, avšak vzhledem k jiným objektivním okolnostem bude poskytnutí informace vyžadovat rozsáhlou činnost povinného subjektu. Např. se bude jednat o „starou“ informaci, u níž není přesně známo, kde je uložena. O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se však může jednat i v případě, kdy žadatel fakticky požaduje pouze jeden dokument či málo údajů, nicméně jejich shromáždění skutečně objektivně vyžaduje mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

Lze tedy shrnout, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací zahrnuje takové náklady povinného subjektu, které nelze ad hoc vymezit časovým úsekem či množstvím konkrétních dokumentů, nýbrž musí být vždy přihlédnuto k faktickému rozsahu a komplikovanosti samotného vyhledávání informace ze strany pracovníků povinného subjektu.

Ze zaslané výzvy povinného subjektu je zřejmé, že tento řádně a jasně odůvodnil, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena. Konkrétně povinný subjekt uvedl, že přestože si vede v rámci své činnosti pomocnou (nepovinnou) evidenci, která obsahuje údaje o vozidlech, jež musela být pro nepojízdnost odtahována, včetně údaje o tom, kdo vozidla z místa nehody odtáhl,

není schopen tyto údaje pro potřeby stěžovatele z evidence „vytáhnout“ jednoduchým způsobem, neboť tato pomocná evidence neumožňuje vyhledávat informace pomocí klíčových slov či hesel a je tak třeba jednotlivé údaje manuálně projít. Stejně tak následné dohledání dalších požadovaných údajů k jednotlivým odtahům, tj. konkrétních míst nehod, nelze vyhledat pomocí strojově čitelných evidencí, neboť ze systémů IS JITKA, ETRČ či IS Lotus nelze vytěžit informace pouhým zadáním požadovaného kritéria či údaje tak, aby mohly být spárovány s údaji získanými z pomocné evidence odtahů. Stěžovatel byl na závěr výzvy povinného subjektu informován o konečném vyčíslení nákladů na poskytnutí požadovaných informací a to s ohledem na hodinovou sazbu nákladů na mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací stanovenou v sazebníku úhrad povinného subjektu, včetně pokynů pro provedení úhrady. Součástí sdělení povinného subjektu bylo též povinné poučení stěžovatele o možnosti podání opravného prostředku.

S ohledem na výše uvedené dospěl nadřízený orgán k závěru, že výzva povinného subjektu ze dne 26. 2. 2021 pod č. j. KRPJ-131791-11/ČJ-2020-1600PI splňuje veškeré náležitosti stanovené § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž samotné vyčíslení nákladů na poskytnutí požadovaných informací je racionální a odůvodněné, matematicky správné a netrpí žádným zjevným excesem. Nelze se zároveň ztotožnit s námitkou stěžovatele, že výše popsany průběh manuálního vyhledávání údajů je natolik jednoduchým postupem, že by povinnému subjektu nezpůsobil vznik účelně vynaložených nákladů na poskytnutí informací.

K námitce stěžovatele, že při správném použití informačního systému odpovídajícím způsobem nelze dospět k tak vysoké částce, je třeba upozornit, že povinný subjekt není ze zákona povinen vést údaje o odtazích vozidel dle požadavků, rozsahu a potřeb stěžovatele, tj. za účelem zpřístupnění údajů žadatelům o informaci, nýbrž v souladu s příslušnými právními předpisy, zejména pak zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a Vyhláškou Ministerstva dopravy č. 32/2001 Sb., o evidenci dopravních nehod.

S ohledem na výše uvedené je nadřízený orgán toho názoru, že povinný subjekt postupoval při stanovení výše úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací požadovaných stěžovatelem v žádosti ze dne 21. 12. 2020 v souladu se zákonem. Nadřízený orgán proto stížnosti stěžovatele nevyhověl a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 16a odst. 9 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Petr Foršt
pověřen řízením

Vyřizuje: Mgr. Hana Zábojníková
oddělení podání osob, kancelář ministra vnitra

Rozdělovník:

 s. r. o.

Praha
DS:

Krajské ředitelství policie kraje Vysočina
Vrchlického 46
587 21 Jihlava
DS: x9nhptc
K č. j.: KRPJ-131791/ČJ-2020-1600PI